

In stilte luisterden de laatstejaars naar de welluidende woorden van professor Behring. Woorden die met kracht door het auditorium weerklonken, helemaal achteraan in de gebouwen van het presidentieel college in het oostelijk district van de hoofdstad. Hij sprak met passie en vuur, en wist zo goed als ieders aandacht bij de uiteenzetting rond zijn favoriete berekeningsstelsel te houden. Met vierendertig waren ze, de studenten die ondertussen reeds een kleine vier jaar op de prestigieuze school achter de rug hadden; zeventien jaar oud en stuk voor stuk klaargestoomd om de wereld te veroveren. Daglicht was er niet in het auditorium. Maar dat gemis maakten de lichtgevende wanden van de zaal meer dan goed. Ook hier was alles wit van kleur; netjes opgeruimd zoals heel de hoofdstad oogde.

Amina bevond zich op een van de bovenste rijen. Ze had halflange bruine haren, heldere zilverkleurige ogen en leek vrij normaal gebouwd. Ze was ontzettend slim en ondanks haar afkomst wist ze bijster goed haar mannetje te staan in het college. Ook vandaag droeg ze een bloesje dat ze helemaal tot boven had dichtgeknoopt, met mouwtjes die tot voorbij haar polsen reikten en daaronder fijne handschoentjes die door de lange mouwtjes amper opvielen. Want hoe meer ze zich kon wegstoppen hoe beter; ze vond zichzelf helemaal niet aantrekkelijk.

Rechts van haar zat Eléonore Dela Wynn. Al van de eerste dag op het college, vier jaar geleden, waren ze beste vriendinnen. Eléonore had prachtige blonde krullen en droeg een fleurig open jurkje. Ze zag er altijd piekfijn uit en gedroeg zich als een ware dame. Wanneer ze sprak deed ze dat met stijl en ze leek poeslief, al wist Amina intussen wel beter. Geconcentreerd keek Eléonore naar haar portable waarop ze de volgorde van de les nauwlettend bijhield. Even bewoog ze haar lippen wat tui-

tend naar voor terwijl ze diep nadacht. Ook vandaag bracht ze een walm van rozengeuren met zich mee.

Links van Amina zat niemand en het waren deze lege stoelen die haar aandacht aldoor van het betoog van de professor afhielden. Ze kon zich maar niet concentreren, zo hard zag ze op tegen die laatste schooluitstap. Na de les zouden ze reeds vertrekken. Ze keek in het rond.

Helemaal vooraan in het auditorium zag ze hoe Sebastian en Gauthier ijverig iets opzochten op hun portable. Tot enkele weken terug waren ze onafscheidelijk geweest; zij en Eléonore, samen met Gauthier en Sebastian. Een topteam, noemde iedereen hen. Alle groepswerken deden ze tezamen en overall trokken ze samen op. Ze hadden zo veel leuke dingen meegemaakt en vooral haar band met Sebastian was ijzersterk geweest. Sebastian Von Vauburg; met zijn warrige lichtbruine haren en zijn slanke imposante figuur. Hij had volle wenkbrauwen, een krachtige blik en sprak met een diepe heldere stem waar je niet omheen kon. Ook vandaag droeg hij een keurig blauw hemd dat losjes en stijlvol om zijn lichaam zat. Hij was ambitieus, kwam van zeer goeden huize en iedereen behandelde hem met het grootste respect. Vaak keek hij haar aan alsof hij zijn wereld volledig vergat. Hij glimlachte dan zoals hij dat naar niemand anders deed. Ze was graag in zijn nabijheid. Ze begon verliefd op hem te worden, en ze dacht hij ook op haar. Tot Sebastian en Gauthier van de ene op de andere dag niet meer naast hen in de les kwamen zitten en Sebastian Amina even later zelfs compleet begon te negeren.

Rechts van haar zag Amina hoe Eléonore de andere richting uitkeek. Ze fluisterde iets in Paulines oor; het zelfzekere meisje met de donkere haren. Amina voelde maar al te goed dat haar beste vriendin zich stilaan meer en meer op anderen focuste en dat hun hechte band verwaterde; het was helemaal niet meer zoals vroeger. Amina zuchtte. Het naderende einde van het schooljaar eiste zijn tol en iedereen liep op de toppen van zijn tenen. Ze hoopte dat het slechts tijdelijk zou zijn. Dat alles daarna weer goed zou komen.

Maar datgene wat ze ooit met Sebastian had, dat zou nooit meer terugkomen. Eléonore en Pauline hadden gehoord dat hij

iemand anders had, een zekere Elène, iemand uit zijn eigen kringen. En dat Amina hem naar verluidt maar beter met rust kon laten. Ze wist niet of ze het geloven kon, maar het deed pijn. Een pijn die ze nog nooit eerder had gevoeld, ondanks de hel van vroeger. Alsof haar wereld, die voor even helder mooi mocht zijn, weer uit elkaar werd gerukt. Zelfs vrienden konden ze niet meer zijn. Soms wilde ze alleen nog maar huilen.

Plotseling zag ze hoe al haar klasgenootjes achteromkeken en haar in de gaten hielden. Enkelen grinnikten, anderen keken vol onbegrip. Pas daarna zag ze ook professor Behring, met zijn kromme neus en zijn ongeduldige blik. Hij moest haar net een vraag gesteld hebben, maar hoezeer ze ook in haar geheugen zocht, zijn woorden waren haar volledig ontgaan. Ze wilde hem nog vragen wat hij weten wou, maar de onderdrukte tranen hadden haar keel dichtgesnoerd en de nieuwe woorden van de professor waren haar al weer snel voor.

‘Laat maar,’ zei hij. ‘Ik weet dat je het wel zal kunnen. Iemand anders een betere poging?’

Verdwaasd zag Amina hoe een tiental ijverige vingertjes de lucht in gingen. Het was uiteindelijk haar vlijtige buurmeisje Eléonore die het woord kreeg en niet veel later van de vele bejubelende commentaren mocht genieten.

Ook Sebastian en Gauthier keken om en knikten goedkeurend naar het meisje met de blonde haren dat naast haar zat. Enkel Gauthier keek ook even Amina’s richting uit. Gauthier Dumont. Hij was iets kleiner dan Sebastian en misschien was dat wel de reden waarom hij vaak zo’n grote mond opzette. Hij had een rechthoekig, karaktervol gezicht, vrij korte bruine haren en droeg een keurig strak hemd. Zijn ogen lieten niets blijken, maar Amina wist dat hij met haar inzat; hij liet nooit iemand vallen en iedereen hield van zijn openheid en zijn eindeloze charisma. Ook zij. Ze knikte amper merkbaar terug en keek voor de rest van de les naar beneden.

Haar hoofd bonsde. Alles werd wazig en de letters op haar portable wilden maar niet blijven stilstaan. Voor het eerst sinds lange tijd dacht ze weer geregeld aan de hel waar ze vier jaar geleden nog middenin zat, net voor ze de beurs won. Ook nu weer zag ze die vermorzende blik van de laatste jager die ze

toen in de ogen had gekeken. Zelfs de herinneringen aan de instelling, van jaren daarvoor, probeerden zich weer een weg naar boven te banen. Ooit dacht ze dat ze alles vergeten was, maar dat was niet zo. Het knaagde weer aan haar zelfvertrouwen, aan wie ze echt was. Ze was helemaal niet een van de mensen waar ze nu tussen zat.

De stem van de professor zweeg. Het einde van de les luidde door de zaal en iedereen stond op, blij en uitgelaten. Want ze zouden zo dadelijk vertrekken, naar de meren over de grote wouden.

Amina stopte haar portable in haar rugzak en volgde Eléonore en Pauline naar buiten. Onder aan de trappen hield het blonde meisje Amina even staande.

‘Ik loop nog snel langs de lockers voor mijn rugzak,’ zei Eléonore met een keurig accent. ‘Wacht je in de hal?’

Amina knikte en het meisje met de glanzende krullen, het frivole sjaaltje en het open jurkje ging ervandoor. Zo’n jurkje dat Amina nooit dragen zou. Of kon.

Amina liep alleen tussen de vele anderen verder. Ook de lessen van de jongere leerlingen waren afgelopen en hoe dichterbij ze de centrale hal naderde, hoe meer rumoer er door de gang klonk. Aan de rand van de hal van zuilen bleef ze uiteindelijk wachten. Het was een ruimte omringd door elegante kolommen die helemaal rondom gingen en elk wel een meter doorsnede hadden. Bij een van de zuilen hield ze halt. Onbewust ging haar blik weer naar het monument in het midden van de galerij: een brok metalen verbindingen en kabels van wel drie meter hoog. Ze had nooit geweten wat het moest voorstellen.

Florian passeerde en gaf Amina een gemoedelijk klopje op haar schouder, waarna hij versnelde zodat hij zijn beste maat Bryon nog net kon inhalen. Ze glimlachte. Een paar minuten gingen ongemoeid voorbij. Tot iemand plots bruusk van achter tegen haar schouder stootte. Bijna viel ze tegen de zuil op haar rechterkant. Ze keek op en zag pretoogjes en een arrogante grijns: Sebastian.

Hij liep weg. Ze schrok. Hij die haar normaal geen blik meer gunde. Waarom liep hij zo tegen haar aan? Twee vrienden

volgden hem op de voet en lachten luidkeels mee. Gauthier was nergens te bespeuren.

‘Gaat het?’ vroeg Feline die naar Amina toesnelde en voorzichtig haar arm om haar heen legde.

‘Het is oké,’ zei Amina. ‘Dankjewel.’

‘Dat ging te ver,’ fluisterde Feline. ‘Dat had hij niet moeten doen.’

Niet veel later kwam ook Eléonore hen onwetend vergezellen en met haar hoofd in de wolken liep ze voorbij.

‘Komen jullie niet mee?’ vroeg Eléonore.

En ze volgden, samen met alle anderen. Want de bus die hen naar de luchthaven zou brengen stond op het punt te vertrekken en de roep van het westen weerklonk door de vele hoofden. Ook de lessen van de jongerejaars gingen weer van start en opnieuw werd het rustig rondom het oude monument in de hal van zuilen.

Een paar uur later bereikten de laatstejaars de grens van het domein der grote meren, na een vlucht over de wouden en een lange rit. Professor Amsberg zette zich vooraan in de bus recht en alleen al met zijn blik joeg hij de vele verwonderde studentengezichten terug naar hun vertrouwde plek.

Professor Amsberg was een oud en respectabel man. Hij gaf verschillende politieke en historische vakken, en zag eruit alsof hij elk moment weer een nieuw wereldschokkend inzicht zou bedenken. Hij had een vrij hoekig gezicht, fijne donkergrijze haren, een lichte baard en was gekend om zijn allesziende strenge blik.

Een eerbiedige stilte kwam opzetten en roerloos zag eenieder de ontzagwekkende heer voorbijwandelen. Vlakbij Sebastian hield hij halt en ging zitten, waarna een arsenaal aan studenten opnieuw rechtop schoot om zich zo dicht mogelijk bij het gebeuren te verzamelen.

‘Bis vincit, qui se vincit in victoria,’ sprak hij met zijn welluidende, ver dragende stem.

De studenten begonnen te fluisteren, maar al gauw stilde de professor hun nieuwsgierige honger met een verhaal.

‘Er was eens een jongen,’ begon hij te vertellen. ‘Jaren geleden. Toen, zo oud als jullie nu op de dag van vandaag. Hij was een meester in het spelen met cijfers, kennis en zelfs ander-mans wilskracht. Maar hij had een verborgen zwakte. Een angst uit zijn verleden.’ Muisstil hingen de studenten aan zijn lippen.

‘Hebben jullie ooit van het Utopiapark gehoord?’ vroeg de professor.

De menigte trok zich al fluisterend terug alsof ze een collectief geheugen aanspraken, maar het was Gauthier die de anderen uiteindelijk voor was. ‘Utopia was toch een van de eerste pretparken ooit? Lang geleden in Port Morgeau?’

‘Dat heb je helemaal juist mijn jongen,’ zei de professor. ‘En het was daar dat onze oude bekende zijn trauma opliep. Als tienjarige jongen. Toen hij er op het meest noodlottige moment uit de geschiedenis de Turbine nam.’

‘Wat is de Turbine?’ klonk vanaf een van de achterste rijen.

De professor antwoordde: ‘Dat was de naam van een overdekte achtbaan.’

De menigte schrok bij de dramatiek in zijn stem. Nog meer vragen kwamen naar boven en behoedzaam haalde de oude man zijn portable tevoorschijn waarop hij uit een oud nieuwsbericht begon voor te lezen.

Port Morgeau – In de overdekte Turbine-attractie van het Utopiapark is deze middag rond 13.00 uur lokale tijd brand uitgebroken. Dit heeft P. Daniels, woordvoerder van de zuidelijke brandweer, ondertussen bevestigd. Dertien mensen, waaronder maar liefst tien kinderen, kwamen om het leven. Tweeënveertig anderen werden met zware tot lichte verwondingen naar de lokale ziekenhuizen overgebracht. Het vuur ontstond in de machinekamer waardoor de rijdende cabines met de slachtoffers noodlottig vast kwamen te zitten. De rook...

De professor zweeg. Ook de studenten bleven even stilstaan bij het ongeluk dat jaren geleden plaatsvond, al zochten ze onbewust reeds naar een link met wat de professor hen eigenlijk wilde vertellen.

‘Hij was een van de lichtgewonde slachtoffers,’ zei de oude heer. ‘Maar zijn beste maatje verloor hij die dag en hij zou nooit meer dezelfde zijn. Hij zou lijdend achterblijven. Voorgoed gegijzeld door een intense angst voor het donker. Tot hij op zijn zeventiende levensjaar uit het niets een wel zeer merkwaardig man ontmoette.’

Weer was het muisstil en zelfs de minste aarzeling in de stem van de professor bracht het ongeduld in de prangende blikken van de studenten naar boven.

‘Ijlings liep onze jongen door de straten van Port Brinca,’ ging de professor verder, ‘toen hij de man voor het eerst zag. Op een hoek. Het schemerde en hij was zelf gehaast, maar het beeld van de figuur die hij toen kort aanschouwde zou hem nog weken voor de geest blijven. En toen zag hij hem opnieuw. Een half jaar later, in de hoofdstad, net op het moment dat de zon de horizon raakte. Weer keek de man zijn richting uit. Hij leek jong, maar er was iets in zijn blik. Alsof hij eeuwen kennis met zich meedroeg. Sneller dan verwacht stond de man vlakbij. Uit het niets vertelde hij hem over een meer in het westelijke zuiden waar hij zijn angsten voor eeuwig zou kunnen overwinnen. Alsof de man door hem heen kon kijken en alles wist over de angst die hij al jaren met zich meedroeg. Hij vertelde hem over iets wat hij de talisman noemde. Verborgen in de donkere diepten van een ondergronds waterlabrynt. Een edele steen die kracht zou brengen en hij slechts mocht doorgeven aan zij die zijn meerdere bleken. En toen verdween hij weer, voorgoed. Maar het verhaal hield onze jongen in de ban. Waardoor hij aan het einde van zijn studie besloot te vertrekken. Alleen, op weg naar het meer.’

Geroezemoes weerklonk door de bus van het presidentieel college en net op dat moment schoot een schittering als duizend briljanten vanachter een van de heuvels. Het was de zon en zijn goudgele zonnestrallen die het parelende meer ontmoetten. Alles werd plots duidelijk. Dit was het meer uit het oude verhaal.

‘Bis vincit, qui se vincit in victoria,’ sprak de professor zoals hij zijn verhaal daarnet nog aanving. ‘Tweemaal overwinnaar is hij die bij een overwinning zichzelf overwint. En de jongen

uit het verhaal, dat was Peter Gelis, de oprichter van deze prestigieuze school, maar liefst honderdvijftig jaar geleden. Hij gaf de naam aan dit meer. Het Victoriameer. Want hij wist hier zijn angsten te overwinnen. En net als toen voor hem, zal dit ook vandaag voor jullie een mijlpaal zijn. Want dit is onze allerlaatste uitstap tezamen, waarna enkel nog de voorbereidingslessen en de examens onze gezamenlijke agenda's zullen kleuren. Terwijl de belangrijkste zoektocht van jullie leven nu van start gaat.'

Onwennig begon de professor beide binnenzakken van zijn geruite vestje te doorzoeken, om er uiteindelijk helemaal niets uit te nemen. Hij keek op en ging verder. 'Ik heb vernomen dat enkelen onder jullie reeds een contract in de wacht konden slepen?'

De stilte die de professor deze keer liet vallen, werd in tegenstelling tot daarvoor niet ongemoeid gelaten. Iedereen wist goed genoeg om wie het ging en aangemoedigd door de subtiele handgebaren van de oude heer voegden de leerlingen zich gewillig bij het bescheiden applaus.

Sebastian en Gauthier keken geamuseerd in het rond. Ze waren een van de weinigen die al een bedrijf hadden gevonden waar ze na hun studies terecht konden. Logisch ook; ze konden starten in het concern van hun familie. Want binnen twee maanden was hun tijd aan het college voorbij. Dan zou eenieder zijn eigen weg gaan en zouden de bedrijven de rest van hun opleidingstraject bepalen.

Gauthier gaf Amina een knipoog. Hij had haar in de zetel naast hem getrokken toen de professor hun richting uitkwam en Amina nog als enige naar een zitplaats zocht. Ze wou niet terug naar de meisjes helemaal achteraan; ze had Eléonore wel horen kwaadspreken toen Amina even bij Florian en Bryon stond. Met Pauline, die andere vriendin, die Amina amper durfde te verdedigen. Nooit eerder had Eléonore zo negatief over haar gesproken. Het werd alsmaar erger en Amina's onzekerheid vertelde haar dat er iets gaande was. Eléonore wist veel meer dan ze liet blijken.

In haar ooghoeken zag ze hoe Sebastian een nieuwe houding zocht toen het applaus uitdoofde. Hij zat aan de overkant van het gangpad, met enkel de professor tussen hen in. Ze durfde amper zijn richting uit te kijken en dacht aan de schouderstoot die hij haar die ochtend nog gegeven had. Hoe kon hij zo kil zijn. Hoe kon hij zomaar vergeten wat ze allemaal samen hadden meegemaakt. Ze twijfelde aan wat hij ooit voor haar gevoeld zou hebben en besepte dat hij zijn pad nooit voor iemand zou verlaten als het hem niet uitkwam. Zelfs niet voor even, al lag men op twee meter van zijn voeten te creperen. En dat terwijl de rest van de groep hem blind en naïef bleef aanbidde. Was dit het soort mensen naar wie iedereen opkeek?

Opeens hoorde ze Florians stem boven de anderen uitkomen. ‘En heeft die meneer Gelis de talisman dan ooit gevonden?’ vroeg hij. Slechts een vaag gefluister hield stand en pas na een korte pauze gaf de professor hem antwoord.

‘Dat weet ik niet,’ zei hij. ‘Maar men zegt wel dat onze school zo is ontstaan. In een zoektocht naar iemand die nog intelligenter was dan hijzelf, aan wie hij de talisman kon doorgeven. En dus ook als een zoektocht naar iemand aan wie die persoon op zijn beurt de trofee kon doorgeven.’

‘Komt de Munt van Parmida daar vandaan?’ vroeg Florian.

De professor keek met een bevestigende blik. ‘Die trofee is daarop gebaseerd. Inderdaad.’

Het geroezemoes zwelde aan. Men kende het verhaal van de munt die al jaren in het bezit was van de Von Vauburg-clan. Een van Sebastians ooms had hem jaren geleden als laatste gewonnen.

Opnieuw zag Amina de professor naar iets in zijn binnenzakken tasten, maar ditmaal veel gericht, en in een poging de aandacht weer op de orde van de dag te richten haalde hij iets tevoorschijn. De stilte keerde terug. ‘Vrienden, leerlingen. Jullie weten wat jullie zo dadelijk te wachten staat?’ Het was het sleutelspel waarnaar hij verwees, als een jaarlijkse traditie voor zij die op het punt stonden af te studeren en dus blijkbaar ook ter ere van de historische zoektocht van Peter Gelis honderdvijftig jaar geleden. Voorzichtig hield hij het document dat

net uit zijn binnenzak kwam hoog in de lucht en wees ernaar. ‘Maar dit is iets wat jullie nog niet wisten,’ zei hij.

Het eerste wat Amina zag was het logo van de Medixgroep; het was een rechtstreeks ticket voor de laatste toelatingsronde aan het prestigieuze concern. Ze voelde hoe Gauthier haar een por gaf.

‘Inderdaad mijne dames en heren,’ zei professor Amsberg breed glimlachend, een gezichtstrek die Amina en de anderen voor het eerst in die vier jaar tijd van hem te zien kregen. ‘Zij die vandaag de meeste sleutels weten te bemachtigen krijgen hier een exemplaar van.’ En alsof er een timer op was afgesteld, kwam de bus bij die laatste woorden tot stilstand. Amina keek voor het eerst weer naar buiten en zag een schreeuw van oogverblindend licht. Een pijnlijk brandende middagzon, alsof de rest van de dag op dat moment reeds te voorspellen was. Ze wou de gedreven massa leerlingen volgen maar Gauthier hield haar nog heel even tegen. ‘Wacht niet op ons Amina,’ zei hij. ‘Dit kan je alleen.’

Ze knikte. En vertrok.